

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że:
 - poprzez niepodjęcie środków niezbędnych do zapewnienia niezależności władzy bezpieczeństwa od przedsiębiorstwa kolejowego, zarządcy infrastruktury, wnioskodawcy oraz podmiotu zamawiającego, oraz
 - poprzez niepodjęcie środków niezbędnych do zapewnienia niezależności organu dochodzeniowego od przedsiębiorstwa kolejowego i zarządcy infrastruktury kolejowej,

Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy odpowiednio art. 16 ust. 1 i 21 ust. 1 dyrektywy 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 95/18/WE w sprawie przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym, oraz dyrektywę 2001/14/WE w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz certyfikację w zakresie bezpieczeństwa ⁽¹⁾;

- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja zarzuca Rzeczypospolitej Polskiej, że ta nieprawidłowo transponowała do polskiego ustawodawstwa zasadę niezależności pod względem organizacyjnym, prawnym i decyzyjnym organu dochodzeniowego (tj. Państwowej Komisji Badania Wypadków Kolejowych (PKBWK)), jak wymaga tego art. 21 ust. 1 dyrektywy 2004/49/WE. PKBWK nie otrzymała statutu gwarantującego jej tę niezależność. Komisja zarzuca, że PKBWK jest integralną częścią ministerstwa do spraw transportu bez jakichkolwiek gwarancji niezależności od niego i od zarządcy infrastruktury. Ponadto, PKBWK nie działa we własnym imieniu, minister do spraw transportu powołuje i odwołuje przewodniczącego PKBWK i jego zastępcę, jak również jej sekretarza oraz stałych i doraźnych członków. Wreszcie, minister do spraw transportu nie udostępnił PKBWK poprzez stosowny układ odpowiednich zasobów umożliwiających temu organowi wykonywanie swoich zadań.

Komisja zarzuca również Rzeczypospolitej Polskiej nieprawidłowe wdrożenie art. 16 ust. 1 dyrektywy 2004/49/WE poprzez brak zapewnienia niezależności władzy bezpieczeństwa (tj. Prezesa Urzędu Transportu Kolejowego) pod względem organizacyjnym, prawnym i decyzyjnym od jakiegokolwiek przedsiębiorstwa kolejowego, zarządcy infrastruktury, wnioskodawcy oraz podmiotu zamawiającego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 164, s. 44; Polskie wydanie specjalne: Rozdział 07 Tom 008 P. 227 – 250

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja)
w dniu 26 października 2016 r. – Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag i in./Dödsboet efter
Ingvar Mattsson, Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag**

(Sprawa C-542/16)

(2017/C 014/31)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta domstolen

Strony w postępowaniach głównych

Strony skarżące: Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag, Jan-Herik Strobel, Mona Strobel, Margareta Nilsson, Per Nilsson, Kent Danås, Dödsboet efter Tommy Jönsson, Stefan Pramryd, Stefan Ingemansson, Lars Persson, Magnus Persson, Anne-Charlotte Wickström, Peter Nilsson, Ingela Landau, Thomas Landau, Britt-Inger Ruth Romare, Gertrud Andersson, Eva Andersson, Rolf Andersson, Lisa Bergström, Bo Sörensson, Christina Sörensson, Kaj Wirenkook, Lena Bergquist Johansson, Agneta Danås, Hans Eriksson, Christina Forsberg, Christina Danielsson, Per-Olof Danielsson, Ann-Christin Jönsson, Åke Jönsson, Stefan Lindgren, Daniel Röme, Ulla Nilsson, Dödsboet efter Leif Göran Erik Nilsson

Strony pozwane: Dödsboet efter Ingvar Mattsson, Länsförsäkringar Sak Försäkringsaktiebolag

Pytania prejudycjalne

- 1 a) Czy w zakresie zastosowania dyrektywy 2002/92⁽¹⁾ wchodzi czynność dokonana w sytuacji, gdy pośrednik ubezpieczeniowy nie miał zamiaru zawarcia rzeczywistej umowy ubezpieczenia? Czy ma znaczenie okoliczność, iż taki zamiar nie występował przed rozpoczęciem czynności bądź zanikł dopiero później?
- b) Czy w sytuacji przewidzianej w pytaniu 1 a) ma znaczenie okoliczność, iż pośrednik ubezpieczeniowy prowadził rzeczywistą działalność w zakresie pośrednictwa ubezpieczeniowego równoległe z fikcyjną działalnością?
- c) Czy, również w sytuacji przewidzianej w pytaniu 1 a), ma znaczenie okoliczność, iż czynności te wydały się klientowi na pierwszy rzut oka pracami przygotowawczymi do zawarcia umowy ubezpieczenia? Czy ma jakiegokolwiek znaczenie okoliczność, iż w mniemaniu klienta, – niezależnie od tego, czy było ono zasadne – ma on do czynienia z przypadkiem pośrednictwa ubezpieczeniowego?
- 2 a) Czy dyrektywa 2002/92 obejmuje swoim zakresem zastosowania porady gospodarcze bądź inne porady udzielane w związku z pośrednictwem ubezpieczeniowym, które to porady same w sobie nie dotyczą jednak samego podpisania lub przedłużenia umowy ubezpieczenia? Jakże w tym względzie przepisy mają zastosowanie, w szczególności w odniesieniu do porad w przedmiocie lokowania kapitału w ramach ubezpieczenia na życie z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym?
- b) Czy porady, jak te, o których mowa w pytaniu 2 a), w sytuacji, gdy z definicji stanowią one doradztwo inwestycyjne w rozumieniu dyrektywy 2004/39⁽²⁾, wchodzi również w zakres zastosowania przepisów tejże dyrektywy, czy też wchodzi wyłącznie w zakres jej zastosowania zamiast w zakres zastosowania dyrektywy 2002/92? Jeżeli porady takie wchodzi również w zakres zastosowania dyrektywy 2004/39, to wówczas przepisy której z dyrektyw mają pierwszeństwo?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego (Dz.U. 2003 L 9, s. 3).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. 2004 L 145, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez First-tier Tribunal (Tax Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 28 października 2016 r. – Marcandi Limited, działająca pod nazwą „Madbid”/Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

(Sprawa C-544/16)

(2017/C 014/32)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

First-tier Tribunal (Tax Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Marcandi Limited, działająca pod nazwą „Madbid”

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty’s Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przy prawidłowej wykładni art. 2 ust. 1, art. 24, art. 62, art. 63, art. 65 i art. 73 dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, w okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem odsyłającym:
 - a) emitowanie kredytów dla użytkowników przez Madbid w zamian za płatność pieniężną stanowi:
 - (i) „transakcję uprzednią” znajdującą się poza zakresem stosowania art. 2 ust. 1, taką jak określona przez Trybunał w wyroku z dnia 16 grudnia 2010 r., *MacDonald Resorts Ltd/Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs*, C-270/09, EU:C:2010:780, pkt 23-42; czy też